

[Albrechtsen]

og især altså heller ikke de kortuddannede – en ret, og det er spørgsmålet om, at der skal gives en ret. Det er desuden i ganske særlig grad spørgsmålet om, at der skal gives en ret til dem, som befinder sig på arbejdspladser, hvor der i mange tilfælde er tale om, at de står svagt over for arbejdsgiverne. Det er jo mange gange de samme mennesker som de kortuddannede, og de skal have en ubetinget ret over for arbejdsgiverne.

Det er derfor, forslaget er udformet på en sådan måde, at det kan sikre, at den enkelte lønmodtager ikke kommer i klemme. Hr. Estrup må jo erkende, at de tanker og overvejelser, som vi hidtil har set fra radikal side, og de ting, man har fået gennemført, ikke sikrer en sådan ret.

Når hr. Estrup så siger, at han gerne vil være med til at diskutere spørgsmålet, må vi indtil videre konstatere, at der er ikke noget konkret, der sikrer denne ret i det, som hr. Estrup hidtil har været fremme med. Nu kan jeg se, hr. Estrup gerne vil kommentere det synspunkt. Det håber jeg også han vil, for så kan det være, at der kan komme en åbning på det punkt. Det vil jeg da håbe.

Jeg skal slutte med at sige, at det jo ikke bare er et dansk problem, dette her. Vi skal gøre os klart, at man faktisk i vores nabolande er meget længere fremme med denne sag. Det er faktisk sådan, at Danmark på dette område ligesom på andre felter inden for uddannelsesområdet risikerer at gå temmelig meget tilbage i udviklingen i forhold til vores nabolande, f.eks. Sverige og Vesttyskland, hvor man har indført sådanne ordninger. Det synes jeg også man skulle tage i betragtning.

Den borgerlige regering fører sig meget frem med hensyn til, at Danmark skal satse på forskning og uddannelse og ny teknologi osv. osv., men det, som Danmark efter min mening først og fremmest skal satse på, er at styrke lønmodtagernes brede mulighed for at uddanne sig. Det gælder ikke bare muligheden for at uddanne sig lige her og nu og på kortest mulig tid i de bestemte teknikker, som arbejdsgiverne lige her og nu står og har brug for, men også uddanne sig mere bredt med nogle ting, der måske ikke umiddelbart kan udmøntes i profit for arbejdsgiverne, men som så sandelig vil være til stor gavn for lønmodtagerne og produktionen på lang sigt. Ikke så meget for arbejdsgiverne, og især ikke for arbejdsgiverne på kort sigt, men

til fordel for alle os andre både på kort og på lang sigt. Det er der ikke meget af i de tanker, som Det Radikale Venstre kommer med, og det er der slet ingenting af i de tanker, som den borgerlige regering kommer med på hele forsknings- og uddannelsesområdet.

Derfor er betalt frihed til uddannelse også et spørgsmål om kulturkamp og om at vælge side i kulturkampen. Det er en vigtig politisk skillelinje mellem højre og venstre.

Her må Det Radikale Venstre så finde ud af, om de vil vende tilbage til det, som var deres udgangspunkt, og som de blev grundlagt på, nemlig f.eks. Viggo Hørups bestræbelser inden for også sådanne ting. Dengang var Det Radikale Venstres bestræbelser i høj grad knyttet til at sikre, at arbejderbefolkningen fik bedre vilkår. Man kunne godt gribe tilbage i sin egen historiske kulturelle tradition, og det ville føre frem til, at man støttede disse ting.

(Kort bemærkning).

Estrup (RV):

Jeg takker for denne repetition af Det Radikale Venstres historie.

Men det er faktisk ikke det, der bragte mig på talerstolen, derimod hr. Albrechtsens bemærkninger om, at der var sat en soleklar adresse på den milliardregning, som følger af dette beslutningsforslag. Adressen var efter hr. Albrechtsens mening virksomhederne.

Nu sker det jo en gang imellem, at selv om posten har adresse på, så når den ikke frem. Dette er faktisk en af situationerne, for mig bekendt sker der det, når virksomhederne får øgede omkostninger, at de så prøver på at vælte dem over på priserne, og det har de faktisk en ret god og nærliggende måde at gøre på.

Så kan man spørge, hr. Albrechtsen, hvem det så er, der kommer til at betale, og det er den type beregninger, jeg synes at VS skulle være gået lidt mere ind i, og som ville have givet et noget andet regnestykke end det, vi får præsenteret. Det ville nemlig betyde, at regningen lå hos lønmodtagerne. Det synes jeg man skal sige meget klart og direkte fra VS' side, fordi lønmodtagerne jo immervæk udgør 85 pct. af arbejdsstyrken. Det er dem, der skal betale, og det er da også o.k.